

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka ve věci žalobce **V. K.**, proti žalovanému **Ministerstvu obrany, personální sekce**, se sídlem v Praze 6, Nám. Svobody 471/27, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci snížení výsluhového příspěvku,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2002, č. j. 421/3-182/2002-7542, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) ze dne 10. 6. 2002, č. j. 540829/0712/805-5 o snížení výsluhového příspěvku na částku 6462 Kč. V odůvodnění žalovaný podrobně uvedl, jakým způsobem byl proveden výpočet výsluhového příspěvku žalobce.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že požaduje, aby mu byl výsluhový příspěvek zvýšen na tarif ve funkci velitele roty, kterou vykonával do 5. 1. 1992, dále aby mu byl přiznán příplatek za vedení a příplatek za bojové rozdělení. Jde o úpravu výsluhového příspěvku před snížením ve funkci, tedy ke dni 31. 1. 1993, neboť jeho převedení z funkce velitele roty do funkce bylo neopodstatněné, což prokazuje i rozsudek Krajského soudu v Ostravě.

Dále žalobce namítal, že při stanovení výsluhového příspěvku nebyl zohledněn nárok na proplacení náhradního volna a služeb podle nařízení NGŠ č. 19/92.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že VÚSZ v řízení o výsluhovém příspěvku žalobce postupoval podle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v platném znění (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“), přičemž nároky posuzoval podle zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, v platném znění (dále jen „zákon č. 76/1959 Sb.“). S poukazem na § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb. nelze požadavku žalobce o výpočet výsluhového příspěvku se započtením platového tarifu odpovídající funkci velitele roty a příplatku za vedení roty vyhovět, protože mu již nenáležely v rozhodném měsíci březnu 1993. Žalobci nelze také stanovit výši výsluhového příspěvku se započtením zvláštního příplatku za bojové rozdělení, protože zákon zvláštní příplatek za takovou činnost neposkytuje. Pro vyměření výsluhového příspěvku rovněž nelze započítat případné proplacení náhradního volna a služeb podle nařízení NGŠ č. 19/1992, neboť jej nelze podřadit pod instituty uvedené v citovaném ustanovení, když je nelze považovat za plat či jeho složky, které upravuje zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, v tehdy platném znění. Případné konstatování soudu, že žalobce byl neopodstatněně zařazen na nižší funkci, není podle žalovaného rozhodnou skutečností, která by měla vliv na vyměření výsluhové náležitosti. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31.12.2002, byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního, tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V době ukončení služebního poměru žalobce (služební poměr byl ukončen ke dni 31. 3. 1993) bylo rozhodováno o výsluhovém příspěvku podle tehdy platné právní úpravy, t. j. podle zákona č. 76/1959 Sb., který v § 33 stanovil výši a podmínky přiznání výsluhového příspěvku vojákům z povolání propuštěným ze služebního poměru. Jelikož žalobce konal službu v ozbrojených silách po dobu 20 let, vztahoval se na něj § 33 odst. 1 písm. c) citovaného zákona, podle něhož mu náležel výsluhový příspěvek do 60 let věku ve výši 30 % platu. Podle odst. 1 citovaného ustanovení je pro vyměření dávek podle tohoto zákona rozhodný platový tarif a pravidelné měsíční příplatky náležející vojákovi z povolání v posledním kalendářním měsíci trvání služebního poměru a měsíční průměr proměnlivých příplatků, odměn a prémie vyplacených v kalendářním roce předcházejícím dni skončení služebního poměru, pokud podléhají dani ze mzdy. Rozhodnutím VÚSZ ze dne 12. 5. 1993, č. 53805307503403 byl žalobci přiznán výsluhový příspěvek podle citovaného zákona na dobu od 1. 4. 1993 do 28. 8. 2014 ve výši 3375 Kč. Tato částka byla vypočítána ze základu ve výši 9220 Kč tvořeného částkou 9180 Kč – (výše platu náležící v posledním kalendářním měsíci před propuštěním) a částkou 40 Kč – (měsíční průměr proměnlivých složek platu vyplacených v kalendářním roce předcházejícím dni skončení služebního poměru, pokud podléhají dani ze mzdy), přičemž za 20 let služby v ozbrojených silách náleželo žalobci 30 % uvedeného základu, tedy částka 2 766 Kč, zvýšená podle zákona č. 547/1992 Sb. o 22 % (609 Kč).

Rozhodování o snížení výsluhového příspěvku probíhalo již za účinností nové právní úpravy výsluhových náležitostí podle zákona č. 221/1999 Sb., který v § 165 odst. 4 stanoví, že výsluhový příspěvek přiznaný podle dosavadních předpisů se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni účinnosti tohoto zákona, a nadále se vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon. Podle § 142 odst. 4 citovaného zákona platí pro organizaci a řízení o výsluhových náležitostech a jejich výplatě ustanovení zvláštních právních předpisů, přičemž zákon odkazuje na § 56 zákona č. 155/1995 Sb.. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) tohoto zákona zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen ve vyšší částce, než v jaké náleží, důchod se sníží, a to ode dne následujícího po dni, jímž uplynulo období, za které již byl vyplacen.

Rozhodnutí VÚSZ ze dne 10. 6. 2002, č. j. 540829/0712/805-5 o snížení částky výsluhového příspěvku přiznaného rozhodnutím č. 53805307503403 ze dne 12. 5. 1993, a to ode dne 1. 7. 2002, vydal správní orgán poté, co zjistil, že pro dřívější výpočet výsluhového příplatku byla použita nesprávná výše hrubého platu. Při stanovení výsluhového příspěvku rozhodnutím VÚSZ ze dne 12. 5. 1993, č. j. 53805307503403 totiž došlo k chybnému výpočtu jeho výše, kdy do něj byly započítány rovněž doplatky platového tarifu, příplatky za vedení a zvláštní příplatek vyplacené sice v měsíci březnu 1993, ale náležející za měsíc předcházející. Snížení bylo provedeno podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“). Výsluhový příplatek byl vypočítán ze základu 7920 Kč tvořeného výši platu náležejícího v posledním kalendářním měsíci před propuštěním ve výši 7880 Kč a měsíčního průměru proměnlivých složek platu vyplacených v kalendářním roce předcházejícím dni skončení služebního poměru, pokud podléhají dani ze mzdy ve výši 40 Kč. Podle ustanovení § 33 odst. 1 písm. c) zákona č. 76/1959 Sb. náleží za 20 let služby 30 % základu, tedy 2 376 Kč, po zvýšení zákonem č. 547/1992 Sb. o 22 % o 523 Kč jde o částku 2899 Kč. Po dalších zvýšeních zákonnými úpravami byl výsluhový příspěvek stanoven na celkovou výši 6462 Kč.

Námítka žalobce o výpočtu výsluhového příspěvku podle platového tarifu podle stavu před jeho ustanovením do nižší funkce je vzhledem k výše uvedené právní úpravě výsluhových náležitostí neopodstatněná. Rovněž není při stanovení výše výsluhového příspěvku možné započítat případné náhrady za bojové rozdělení či proplacení náhradního volna a služeb podle nařízení NGŠ č. 19/1992, neboť je nelze zařadit mezi náležitosti uvedené v § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb. Postup správních orgánů proto nelze vyhodnotit jako nezákonný.

K námitce o neopodstatněném zařazení do nižší funkce což má prokazovat i rozsudek krajského soudu, Nejvyšší správní soud uvádí, že je zcela irelevantní pro skutková zjištění ve věci, a proto se jejím hodnocením nezabýval.

Vzhledem k uvedenému Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl § 60 odst. 1 s. ř. s., že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31.března 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu